

Een goede leerling

Eigenlijk is het een wonder dat Stephen King überhaupt bestaat.

Zijn moeder Ruth, voluit Nellie Ruth Pillsbury, trouwde op 23 juli 1939 in Scarborough, Maine, met Donald Edwin King, een kapitein bij de koopvaardij, maar omdat Donald door de naderende oorlog vaak en lang afwezig was, waren er van meet af aan al huwelijksproblemen.

Artsen hadden Ruth verteld dat ze geen kinderen kon krijgen, en daarom deden de Kings wat veel stellen deden die dachten dat ze kinderloos zouden blijven: ze gaven zich op als adoptieouders.

David Victor werd op 14 september 1945 geboren in Portland, Maine, een maand na het einde van de Tweede Wereldoorlog. Vlak na zijn geboorte werd hij door Ruth en Donald geadopteerd.

Ondanks de diagnose van de artsen ontdekte Ruth in de winter van 1946-1947 dat ze zwanger was. Stephen Edwin King werd geboren op 21 september 1947, op de dag af twee jaar nadat de adoptie van David officieel was goedgekeurd. Hij is op dezelfde dag jarig als H.G. Wells (1866-1946), schrijver van sciencefictionklassiekers als *The War of the Worlds*.

Nellie Ruth Pillsbury kwam op 3 februari 1913 ter wereld in Scarborough, Maine, en was het vierde kind van Guy Herbert en Nellie Weston Fogg Pillsbury. In totaal zouden de Pillsbury's acht kinderen krijgen, van wie er twee vroeg overleden.

Ruths familie woonde al generaties lang in de kustplaats Scarborough. Haar betovergrootvader Jonathan Pillsbury arriveerde er al vóór 1790, vlak na de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog,

en trouwde er met een vrouw uit de buurt met wie hij een gezin stichtte. Ruths voorouders bezaten boerderijen en grond en bouwden schepen en huizen in Scarborough. De familie woonde op Prouts Neck, een schiereiland op ongeveer twintig kilometer van Portland. De plaatselijke bevolking bestond uit een mengeling van zomergasten en autochtone families die er al minstens een paar generaties woonden. Als jong meisje werd Ruth omringd door haar broer, haar zussen, haar neven en nichten, ooms, tantes en grootouders. Vlak bij het huis van Guy Pillsbury lagen het atelier van schilder Winslow Homer (1836-1910) en het huis waarin de kunstenaar zijn laatste jaren sleet.

In de negentiende eeuw was Scarborough een drukke havenplaats. De plaatselijke bevolking bestond uit boeren, vissers en scheepsbouwers. In 1877 werd er een dijk gebouwd om overstromingen uit de kustmoerassen tegen te gaan, maar die veranderde de haven van Scarborough in een zoutmoeras.

Het stadje herstelde zich van die tegenslag en werd aan het begin van de twintigste eeuw een populaire vakantieplaats, dankzij een busregeling die vakantievierders uit Boston en New York in staat stelde naar de kust te reizen. Er ontstonden eettentjes en er kwamen vakantiehuisen, hotels en motels. In de zomer werkte het merendeel van de plaatselijke bevolking in de toeristenindustrie, onder andere in het Pillsbury House, een hotel dat van 1915 tot 1932 door familieleden van Ruth werd gerund. Aan het begin van de twintigste eeuw vulde Ruths vader Guy zijn inkomen als timmerman aan door toeristen met een paardenkoetsje van het station naar hun hotels te vervoeren.

Nellie, de moeder van Ruth, werkte vóór haar huwelijk als lerares, en de hele familie Pillsbury hechtte veel waarde aan een opvoeding met muziek en goede scholing. De broer en de zussen van Ruth volgden hun opleiding op Bowdoin, Northeastern en Emerson.

In 1931 was de Grote Depressie duidelijk voelbaar aan de kust in Maine. De lokale bevolking was al gewend de tering naar de nering te zetten, maar door de zware economische crisis kwam er nog

minder geld in het laatje, omdat veel toeristen zich geen vakantie meer konden veroorloven. Guy Pillsbury moest vele monden voeden, want zijn zes overgebleven kinderen – Mary, Lois, Carolyn, Ethelyn, Guy jr. en Ruth – woonden nog thuis. Mary was zelfs al drieëntwintig, dus het werd tijd dat een paar kinderen het nest verlieten. In 1931 ging Ruth met alle plezier de wijde wereld in.

Na haar idyllische jeugd studeerde ze een poosje piano aan het New England Conservatory in Boston. Er is maar weinig bekend over haar leven tijdens de Grote Depressie, maar ze had het in haar privéleven duidelijk niet makkelijk.

Ze trouwde een paar jaar na haar vertrek uit Scarborough, maar dat huwelijk liep al snel op de klippen en ze vroeg een echtscheiding aan. In de jaren dertig kwam echtscheiding niet vaak voor in de Verenigde Staten, en veel mannen haalden hun neus op voor een gescheiden vrouw. Een paar jaar later ontmoette ze Donald Edwin King, die op 11 maart 1914 in Peru, Indiana, was geboren als zoon van William R. King en Helen A. Bowden King. Blijkbaar had Donald er geen moeite mee dat Ruth eerder getrouwd was geweest.

Ruth en Donald trouwden op 23 juli 1939 in Scarborough, Maine, in het bijzijn van haar familie. Kort na de bruiloft verhuisden de echtelieden naar Chicago, waar ze introkken bij Donalds familie aan 4815 Belle Plaine Avenue. De wittebroodsweken waren snel voorbij, want Ruth had heimwee naar haar geboortestaats Maine. Ze was vaak alleen, omdat Donald met de koopvaardij over de hele wereld bleef reizen.

Tijdens de zes jaar daarna verhuisde het echtpaar vaak. Na een paar jaar in Chicago verkasten de Kings naar 17 Terrace Place in Croton-on-Hudson, even ten noorden van New York City. Maar ook daar vertrok Don weer naar zijn werk en moest Ruth het een paar jaar lang stellen met sporadische bezoeken van haar echtgenoot.

Ze deed haar best om er iets van te maken en besloot met de muziek geld te gaan verdienen. Elke zondagochtend nam ze de veerboot naar het Rockefeller Center in Manhattan, waar ze orgel speelde voor *The Church Today*, een wekelijks NBC-radioprogramma dat

traditionele kerkdiensten uitzond. Het is niet bekend of Donald daar bezwaar tegen had, maar ze liet zich door niemand tegenhouden. Ruth Pillsbury King was een koppige vrouw, en daarnaast was haar echtgenoot ook niet vaak genoeg thuis om er last van te hebben.

Toen duidelijk werd dat de Tweede Wereldoorlog bijna ten einde was, verhuisden de Kings weer naar Maine en ging Donald een geregeld leven leiden. Het echtpaar betrok een bescheiden huis in Scarborough, maar hun relatie verliep allesbehalve soepel. Ruth had nooit leren autorijden en was voor haar vervoer afhankelijk van haar echtgenoot. Hij kon niet goed overweg met haar familieleden, die op een uur rijden van Scarborough in Durham woonden, dus Ruth zag haar familie niet vaak. Het huwelijk werd steeds ongelukkiger.

Donald kreeg een baan als colporteur in de regio rond Portland. Hij verkocht Electrolux-stofzuigers aan huisvrouwen die aan het begin van de naoorlogse babyboom tevreden gezinnetjes stichtten. De wetenschap dat hij elke avond thuis bij dezelfde vrouw zou zitten, wakkerde de onrust weer aan bij Donald, die jarenlang over de hele wereld had gezworven en soms maanden aaneen op zee had gezeten. 'Mijn moeder vertelde dat hij als enige verkoper regelmatig 's nachts om twee uur stofzuigers demonstreerde aan knappe jonge weduwen,' zei Steve jaren later. 'Ze zei dat hij een enorme charmeur was. Hoe dan ook, hij had zwerversbloed, geen rust om zich ergens te settelen. Volgens mij zocht hij de problemen gewoon op.'

Noch een geadopteerd kind, noch een biologisch kind was voldoende om Donald aan zijn gezin te binden. Hij zat vast op een plek die hij niet leuk vond, met een gezin dat hij niet echt wilde. En de huisvrouwen die hem binnenvroegen voor méér dan zijn stofzuigers waren ook niet voldoende om hem in Maine te houden. Hij miste het avontuur van de zee en van onderweg zijn, van 's ochtends – of midden in de nacht – wakker worden en nooit weten welke vijand hij in de ogen zou kijken.

Dus toen Steve net twee jaar oud was, zei Donald op een avond achteloos tegen zijn vrouw dat hij een pakje sigaretten ging halen. Hij wandelde de deur uit en nam de benen. Zijn gezin zag hem nooit meer terug. Het drama van zijn vertrek zou een lachwekkend cliché zijn geweest als zijn gezinsleden er niet allemaal blijvend door waren beschadigd.

Ruth was typisch een inwonster van Maine: vindingrijk, zuinig en praktisch van aard.

Na het vertrek van haar echtgenoot slikte ze haar trots in en trok ze met haar twee kinderen tijdelijk in bij haar familie, en later bij Dons familie in Chicago. Ondertussen ging ze op zoek naar een baan om haar gezinnetje te onderhouden. Er was niet veel vraag naar vrouwelijke pianisten met twee mislukte huwelijken en twee kleine kinderen, zelfs niet in het economisch gunstige klimaat na de oorlog, dus ze nam elk baantje aan, meestal ongeschoold werk als huishoudster of verkoopster in een bakkerij.

Het gezinnetje logeerde in een kamer bij een tante of een nicht tot Ruth het gevoel kreeg dat ze te lang waren gebleven, en dan verhuisden ze naar een ander meelevend familielid dat nog wel een plaatsje had. Bij hun omzwervingen dwaalden ze ver af van Maine: tussen Steves tweede en zesde levensjaar woonden ze achtereenvolgens in Chicago, in Fort Wayne, Indiana, in Malden, Massachusetts, en in West De Pere, Wisconsin.

Soms moest het gezinnetje opgesplitst worden. Dat vond Ruth heel erg. Op een bepaald moment woonde Steve bij Ruths jongere zus Ethelyn en haar man in Oren Flaws, West Durham, Maine, en Dave bij een andere zus, in Malden, Massachusetts.

Voor het oog van de kinderen zat Ruth zelden bij de pakken neer. Ze probeerde hun armoede en vele verhuizingen met humor tegemoet te treden en vertelde haar zoontjes vaak verhalen. Haar optimisme en haar verhalen zouden een blijvend effect hebben op Steve.

De jongens deelden vaak een slaapkamer, menigmaal zelfs een

bed, en moesten genoegen nemen met versleten afdankertjes en kapot speelgoed van neefjes en nichtjes die het Steve en David dikwijls kwalijk namen dat er extra aandacht naar hen uitging. Door al die onrust en familieleden die het duidelijk vervelend vonden om een paar kleine kinderen om zich heen te hebben, leerden de twee jongetjes al snel goed voor elkaar te zorgen en hun toevlucht te zoeken tot de troostende wereld van boeken. Ze lazen elkaar vaak voor. Als Ruth thuiskwam van haar werk, overhoorde ze hen om er zeker van te zijn dat ze tijdens haar afwezigheid alleen maar hadden gelezen.

Vele jaren later vertelde Steve dat hij als vierjarige eens buiten met een vriendje speelde dat vlak bij een spoorbaan woonde. Het was de bedoeling dat hij daar zou wachten tot hij werd opgehaald, of dat hij Ruth zou bellen als hij naar huis wilde. Na een uurtje stond hij echter al bij zijn moeder op de stoep, in shock en zo bleek als een vaatdoek.

Tijdens het spelen was het vriendje de spoorbaan op gelopen en onder een goederentrein gekomen. 'Mijn moeder vertelde dat ze zijn lichaamsdelen bij elkaar hadden moeten rapen en in een rieten mand hadden gestopt,' zei hij. 'Ze wist niet of ik ook vlak bij het spoor had gestaan, en ik herinner me het incident zelf helemaal niet meer. Ik ken het verhaal alleen omdat het me een paar jaar later is verteld.'

Het gezinnetje bleef maar verhuizen. Toen Steve op de kleuterschool zat, trok Ruth met haar kinderen een tijdje in bij Donalds familie in Chicago. Dat was een nieuwe ervaring: een regelrechte connectie met Steves vader. Bij al hun verhuizingen hadden Steve en Dave geleerd hun mond te houden als ze in het gezelschap van volwassenen waren, maar dat werd extra belangrijk toen ze logeerden bij oma Spansky, Donalds moeder. Steve had twee redenen om zich extra goed te gedragen.

De eerste was dat hij iets hoopte te horen over zijn vaders vertrek. Als hij zijn mond hield en goed luisterde, kwam hij misschien wel te weten waarom Donald was weggegaan. Per slot van rekening

was oma Donalds moeder, dus ze móést wel weten waar hij was. Ze liet er echter nooit iets over los.

De tweede reden was dat deze oma heel anders was dan zijn moeders familie in Maine. Die mensen waren gereserveerd en rustig en gingen gesprekken over onprettige, moeilijke onderwerpen het liefst uit de weg. Oma Spansky deed Steve denken aan de boze heksen in de verhalen die hij en Dave aan elkaar voorlazen. 'Ze was een grote, forsgebouwde vrouw met een kakelende lach, die me afwisselend fascineerde en afstootte,' zei hij. 'Ik zie haar nog voor me, kraaiend met haar tandeloze mond. Op een antiek fornuis frituurde ze een heel brood in spekvet en werkte dat vervolgens naar binnen, terwijl ze grinnikend opmerkte dat het zo lekker krokant was.'

Na hun vertrek uit oma Spansky's huis gingen ze naar West De Pere, Wisconsin, om een poosje bij Ruths zus Cal te gaan logeren, en daarna verhuisden ze naar Fort Wayne, Indiana, om in te trekken bij Dons zus Betty. Een paar maanden later vonden ze een eigen appartement in Betty's buurt, maar Steve wist toen al dat ze daar ook niet zouden blijven. Soms werden ze weggestuurd – één keer moesten ze uit een appartement vertrekken toen de oppas in slaap viel en een buurvrouw Steve over het dak van het gebouw zag kruipen –, soms bleven ze ergens te lang plakken en belden de zussen elkaar om te vragen wie Ruth en de jongens nú weer een poosje in huis kon nemen. Er kwam altijd weer een moment waarop ze hun spullen moesten pakken.

Toen Stephen zes was, trokken Ruth en haar zoons in bij haar zus Lois in Stratford, Connecticut. Eindelijk leek het leven Ruth een beetje toe te lachen. Nadat ze een paar maanden had gewerkt, had ze genoeg gespaard om een eigen appartement in de buurt te kunnen huren.

Toen Steve eenmaal naar school ging, was hij altijd het nieuwe kind in de klas, vaak meer dan eens per schooljaar. Hij leerde daar echter al vlug mee omgaan. Als een van zijn klasgenootjes hem

begon te plagen, duurde dat nooit lang: Steve gebruikte zijn intelligentie om zijn klasgenoten op een gevatte manier te ontwapenen. Hij bleef altijd aardig, want hij was ook wel eens de grond in getrapt en wist dus uit ervaring dat dat kwaad bloed zette. Hij bouwde ook goede relaties op met zijn leerkrachten, dus hij had zelden problemen.

Zijn hele jeugd was hij echter ziekelijk. Of het nu kwam door de stress, de vele verhuizingen of de armoede, hij lag het grootste gedeelte van zijn eerste schooljaar thuis in bed. Eerst kreeg hij de mazelen en daarna keelontsteking, en die infectie breidde zich uit naar zijn oren. Hij kreeg een hardnekkige oorontsteking die maar niet overging, hoeveel antibiotica hij ook kreeg.

Omdat hij zich thuis erg verveelde, verslond hij elk boek dat hij kon krijgen, waaronder veel stripboeken die in die tijd populair waren, maar hij begon ook zelf verhaaltjes te schrijven. Op een dag schreef hij de woorden van de tekstballonnen in de strips over op een notitieblok. Waar nodig beschreef hij de scène of het uiterlijk van een personage. Hij gaf het resultaat aan zijn moeder, die het las en hem uitgebreid prees, tot hij bekende dat hij het meeste ervan had overgeschreven.

Ze keek teleurgesteld en zei dat er weinig variatie in die stripverhalen zat: 'Hij slaat bijna altijd iemands tanden uit zijn mond. Ik durf te wedden dat jij het beter kunt. Schrijf zelf maar eens wat.'

Steve ging onmiddellijk aan de slag en schreef een verhaaltje dat hij 'Mr. Rabbit Trick' noemde, over een wit konijn dat met drie dierenvriendjes door de stad reed en kinderen met problemen uit de brand hielp. Toen hij dat aan zijn moeder gaf, was haar eerste vraag of hij het zelf had geschreven. Hij zei ja. Ruth zei dat het goed genoeg was om in een boek te zetten, en daar was hij zo blij mee dat hij ging zitten en nog vier verhalen over het konijn en diens vriendjes schreef. Ze las ze, lachte om alle grapjes en gaf hem een kwartje voor elk verhaal.

Het was de eerste keer dat hij met zijn werk geld verdiende.

Als hij verdiept was in zijn schrijfwerk, vergat hij dat hij ziek was. Hij ging zich er iets beter door voelen, maar het hielp natuurlijk niet tegen de oorontsteking. Ruth nam hem mee naar een oorarts, die van mening was dat Steves oren met een gesteriliseerde naald moesten worden doorgeprikt om het vocht eruit te laten lopen. De dokter zei tegen het jongetje dat hij doodstil moest blijven liggen en zijn mond moest houden. Hij zei echter ook dat het geen pijn zou doen. 'Ik heb nog nooit zoveel pijn gehad,' schreef Steve jaren later. Hij huilde en schreeuwde en de tranen stroomden over zijn wangen, maar het ergste vond hij dat de dokter tegen hem had gelogen.

Een week later moest hij terugkomen, en weer zei de dokter dat het geen pijn zou doen. 'De tweede keer wilde ik het bijna geloven,' zei Steve, maar wederom werd zijn vertrouwen beschaamd. Toen de leugen ook de derde week werd herhaald, maaide Steve met zijn armen en benen en probeerde hij zich schrap te zetten tegen de vreselijke pijn, maar tegelijkertijd besepte hij dat hij die niet kon ontlopen. Tot overmaat van ramp kon de dokter zijn naam niet onthouden en noemde hij hem Robert in plaats van Steve.

'In mijn kinderlijke paniek dacht ik: natuurlijk doet het pijn! U liegt zelfs over mijn naam!'

Toen de oorontsteking eindelijk was bedwongen, kreeg hij last van zijn amandelen. Die werden verwijderd, hij herstelde, en hij hoefde nooit meer een arts te zien die met een naald in zijn oor wilde prikken. Hij had echter zoveel schooldagen gemist dat hij bleef zitten. Daar schaamde hij zich diep voor, en om de zaak nog erger te maken, deed zijn broer David het dat jaar zo goed dat hij een klas mocht overslaan.

Na het vertrek van Donald werd er in de familie alleen nog maar over hem gepraat in een soort code: hij werd voortaan *Daddy Done* genoemd, een afkorting van *Daddy Done Left*, 'papa vertrokken'.

'Het was alsof hij een negatief van een bestaande persoon was,' zei Steve. Als Ruth haar zoons bij familie moest achterlaten, hoor-

den de jongens een neef of een tante wel eens fluisteren dat Ruth een zenuwinzinking had gehad en in alle rust ergens moest herstellen. In werkelijkheid had Ruth dan twee of drie baantjes tegelijk om de schulden af te lossen die Donald tijdens hun huwelijk had opgebouwd.

Ruth probeerde de waarheid altijd voor haar jongens te verbergen, maar voordat ze naar de basisschool gingen, betrok ze hen toch wel bij een leugentje om bestwil. In de jaren vijftig van de vorige eeuw was het een schande als je ging scheiden of door je echtgenoot in de steek was gelaten, vooral in kleine stadjes waar burens roddelden over de ware redenen en doorgaans de vrouw de schuld gaven. Alleen een weduwe kon met opgeheven hoofd over straat.

Daarom nam Ruth haar zoontjes terzijde en zei ze dat ze maar moesten zeggen dat hun vader bij de marine zat, als er naar hem werd gevraagd.

‘We schaamden ons dat we geen vader hadden,’ zei King. ‘Ik denk dat mijn moeder het uiterst gênant vond dat zij met twee kleine jongetjes was achtergelaten terwijl al haar zussen gewoon getrouwd bleven.’

Op een bepaald moment werkte Ruth 's nachts in een bakkerij. Als haar zoons uit school kwamen, liepen ze op hun tenen door het huis om haar niet wakker te maken. Toetjes, die ze vroeger zelden kregen, verschenen nu in de vorm van gebroken koekjes uit de bakkerij.

Ruth had geen tijd of energie om haar kinderen standjes te geven en verwachtte dat David haar zou helpen zijn jongere broertje op te voeden. Maar toen Steve interesse kreeg in sciencefictionverhalen en horrorstrips zei ze dat ze het daar niet mee eens was, al verbood ze haar kinderen nooit om zulke verhalen te lezen. In plaats daarvan liet ze hen hun eigen beslissingen nemen in de hoop dat ze er iets van leerden.

Ze verbood Steve wél naar radio-uitzendingen van Ray Bradbury's sciencefictionverhalen te luisteren, maar Steve luisterde

stiekem door het ventilatierooster in zijn slaapkamer als zijn moeder 's avonds de radio aanzette. Na afloop was hij dan zo bang dat hij niet meer in zijn eigen bed durfde te slapen en onder dat van zijn broer kroop.

Zijn leeshonger groeide en er waren een paar boeken die een enorme indruk op hem maakten. Toen hij *The 500 Hats of Bartholomew Cubbins* van Dr. Seuss las, besepte hij dat doodnormale mensen zomaar vreemde dingen konden meemaken.

Hij was gek op de stripserie *Castle of Frankenstein* en kocht elk nieuw nummer zodra het in de kiosk verscheen.

Halverwege de jaren vijftig ontdekten Steve en zijn broer E.C. Comics, wat stond voor 'Entertainment Comics'. De jongens waren dol op de spoken, zombies en monsters in de tweemaandelijks *Tales from the Crypt*, *The Vaults of Horror* en *The Crypt of Horror*. De uitgever van E.C. was Bill Gaines, die in 1956 met het tijdschrift *Mad* een heel ander soort stripblad startte. De vertellers van E.C. plaatsten meestal een inleiding waarin ze zich met de begroeting 'beste lezer' tot hun publiek richtten. Daarvan was later een echo in Steves werk te vinden, bij de aanhef 'vaste lezer'.

'In een van mijn favoriete verhalen vilde een honkbalteam de schurken en werden de honkballijnen op het veld uitgezet met hun ingewanden,' vertelde Steve. 'Ze gebruikten het hoofd van een van hen als bal, en op het moment dat de honkbalknuppel de bal raakt, puilt een van de ogen uit.'

Ruth accepteerde de leesvoorkeuren van haar zoon, maar had een hekel aan de stripverhalen van E.C. Ze greep uiteindelijk in toen Steve nachtmerries begon te krijgen en midden in de nacht schreeuwend wakker werd. Ze nam al zijn stripbladen in beslag en weigerde ze terug te geven, dus hij kocht nieuwe en verborg die onder zijn bed. Toen ze hem daarbij betrapte, vroeg ze waarom hij zijn tijd verspilde aan die rommel. 'Er komt een dag dat ik zulke rommel ga schrijven,' antwoordde hij.

Behalve van stripbladen lezen en verhalen schrijven genoot Steve ook erg van films. Toen hij in Connecticut woonde, keek hij zo vaak

mogelijk naar de dagelijkse *Million Dollar Movie* op de regionale televisiezender WOR. Dat programma werd uitgezonden vanuit New York en bestond uit een zwart-witfilm, doorgaans afkomstig uit de jaren veertig, die vaak een week achtereen elke avond werd herhaald. Steve was niet voor de buis weg te slaan en begon de structuur, het taalgebruik en de speciale effecten in elke film te bestuderen. Alles wat hij leerde, gebruikte hij weer in zijn eigen verhalen. 'Ik begon tijdens het schrijven dingen voor me te zien, alsof het scènes op het scherm waren,' zei hij.

Hij keek ook naar *The Snake Pit*. In deze film uit 1948 speelt Olivia de Havilland een vrouw die in een psychiatrische inrichting zit, maar niet weet hoe ze daar is beland en daardoor krankzinnig wordt. Steves vrouw, Tabby, zei later dat die film een blijvende indruk op hem had gemaakt: 'Volgens mij raakte hij er door die film van overtuigd dat je heel makkelijk je verstand kunt verliezen.'

Steve bevestigde dat: 'Als kind maakte ik me veel zorgen om mijn geestelijke gezondheid.'

Hij ging ook zo vaak mogelijk naar de bioscoop. Hij was vooral gek op B-films in het horrorgenre, zoals *I was a Teenage Werewolf* en *I was a Teenage Frankenstein*, en op slechte sciencefiction-films als *Earth vs. the Flying Saucers* en *The Creature from the Black Lagoon*.

Sommige mensen vinden horrorfilms leuk omdat ze zo slecht zijn, maar zelfs in die tijd ontkende Steve nooit dat hij er doodsbang van werd, al kwam hij altijd terug om nog meer te griezelen. 'Ik vond het léúk om bang gemaakt te worden en mijn emoties niet meer onder controle te hebben,' zei hij. 'Ik ben opgegroeid in een familie waar emotionele zelfbeheersing uiterst belangrijk was. Je mocht niet laten zien dat je bang was, pijn had of verdrietig was. Er werd veel waarde gehecht aan je gevoelens wegstoppen, beleefd blijven en met twee woorden spreken. In mijn familie zou je zelfs nog netjes je zakdoek moeten gebruiken als je op de zinkende *Titanic* zat, want zo hoorde het nu eenmaal.'

Hij liet zich dus graag bang maken, maar ondertussen bestu-

deerde hij ook de technische effecten in de films. 'Ik ging de speciale effecten steeds beter opmerken, al ging mijn smaak er niet op vooruit,' zei hij. 'Zelfs als de vliegende schotel op een sigarettenfilter van Kool leek met een brandend sterretje erin, geloofde ik erin omdat ik jong en nog zeer beïnvloedbaar was.'

Maar hij was niet al te kieskeurig in zijn keuze van films: hij hield ook van oorlogsfilms als *Halls of Montezuma*, *Sands of Iwo Jima* en *Gung Ho!*

En de eerste film die hem de stuipen op het lijf joeg, was trouwens niet eens een horrorverhaal, maar een Disney-klassieker. Nadat hij in 1955 *Bambi* had bekeken, had hij nog wekenlang nachtmerries van de bosbrand in die film.

Steve werd niet alleen bang van films, ook het dagelijkse leven joeg hem angst aan.

Zijn grootste angst was misschien nog wel dat Ruth ziek zou worden – of nog erger – en niet voor zijn broer en hem zou kunnen zorgen. Wat moest er dan van hen worden? Het was wel duidelijk dat zijn familieleden niet op kinderen zaten te wachten. Steve dacht dat hij en Dave dan naar pleeggezinnen zouden moeten, of anders naar een psychiatrische inrichting zoals die in *The Snake Pit*.

Hij ontdekte dat de wereld angstaanjagend was. Dat gold zowel voor de werkelijke versie als voor de fantasieversie, en het gevolg was dat zijn angsten exponentieel toenamen. Hij was bang voor spinnen, bang dat hij in de wc zou vallen, bang voor oudere kinderen, bang dat zijn moeder ook de benen zou nemen, bang voor alles. Hij vreesde dat hij vóór zijn twintigste zou sterven en was ook doodsbenauwd voor clowns. 'Als kind zag ik andere kinderen ook huilen bij het zien van clowns,' zei hij. 'Ik vind het een doodenge, sinistere gedachte dat zo'n ogenschijnlijk vrolijke persoon kwaadaardig zou kunnen zijn.'

Ruth droeg ook een steentje bij aan haar zoons angsten. 'Een van de redenen waarom ik zo succesvol ben geworden, is dat ik ben

grootgebracht door een vrouw die altijd piekerde,' zei hij. 'Ze zei dat ik mijn regenlaarzen moest aantrekken, omdat ik van natte voeten longontsteking zou krijgen en dood zou gaan.'

Maar in de jaren vijftig gebeurden ook een paar dingen waarvoor ze terecht bang waren, waaronder een nationale uitbraak van polio, waartegen nog geen vaccin bestond. Uit angst de ziekte op te lopen, waagden de meeste mensen zich niet meer in openbare zwembaden. En dan waren er nog de Russen. In de hele Amerikaanse maatschappij bestond bezorgdheid over de communisten, en de angst voor vallende atoombommen groeide met elke luchtalarmploeg die de scholen hielden. Als het alarm afging, moesten de leerlingen haastig onder hun tafeltjes bescherming zoeken.

In oktober 1957 zat Steve eens bij een zaterdagmiddagmatinee in de bioscoop toen het scherm plotseling donker werd. Het publiek begon te mopperen, in de veronderstelling dat de film gebroken was of dat de man in de projectiekamer de verkeerde spoel had opgezet, maar opeens gingen de lichten aan en kwam de manager door het gangpad aanlopen. 'Hij ging op het podium voor het scherm staan en kondigde met trillende stem aan dat de Russen zojuist een satelliet met de naam "Spoetnik" in een baan rond de aarde hadden gebracht,' zei King. Het was de bedoeling dat de Verenigde Staten in alle opzichten toonaangevend waren, ook op het gebied van militaire slagkracht en technologie. Toen duidelijk werd dat de Russen op het wereldtoneel een voorsprong hadden genomen, voelde dat voor de Amerikanen als een stomp in hun maag.

Ruth King waarschuwde Steve en Dave niet alleen tegen de gevaren van kouvatten, maar gaf haar jongens ook adviezen mee in de vorm van bondige uitspraken, zoals 'voor schoonheid zul jij nooit gestraft worden' en 'dat heb je niet nodig, dat is alsof een kip om een vlag vraagt'. Na een extra zware dag op haar werk waarschuwde ze haar kinderen: 'Je moet hopen op het beste, maar rekening houden met het ergste.'

Steve liet een paar van die uitspraken van zich afglijden, maar er waren er twee die hij in zijn oren knoopte, al gaf hij er wel een eigen draai aan: 'Een worstcasescenario komt nooit uit' en 'Als je niks aardigs kunt zeggen, hou dan maar je mond.'

Gelukkig zei Ruth nooit dat hij geen onaardige dingen mocht schrijven.

Gedurende zijn hele jeugd bleef Steve verhalen schrijven, en Ruth bleef hem voor elk verhaal een kwartje geven. Hij schreef zijn eerste horrorverhaal toen hij zeven was. Omdat hij bijna elk weekend en elke avond met open mond naar films zat te kijken, werd zijn inspiratie beïnvloed door wat hij had gezien.

'Door de films kreeg ik het idee dat zelfs de grootste problemen konden worden opgelost door wetenschappers die uiterst originele ideeën bedachten om alles recht te zetten,' zei hij. Daarom schreef hij een verhaal over een dinosaurus die dood en verderf zaaide tot een wetenschapper een oplossing bedacht. 'Hij had een theorie dat die dinosaurus allergisch was voor leer, en daarom ging iedereen naar buiten om leren laarzen, schoenen en tassen naar het beest te gooien, en toen ging de dinosaurus weg.'

Maar het nadeel van al die films, strips en horrorverhalen was dat hij vaak nachtmerries had. 'Destijds had ik een veel te levendige fantasie voor zo'n klein jongetje, dus ik heb veel ellendige uren doorgebracht,' zei hij. 'Met mijn voorstellingsvermogen kon ik de beelden niet uitzetten als ik ze eenmaal in mijn hoofd had, dus ik zag mijn moeder in een mahoniehouten doodskest met koperen handvatten liggen. De kist was met witte zijde bekleed, en mijn moeders gezicht zag er wezenloos en wasachtig uit. Ik hoorde de treurige orgelmuziek op de achtergrond, en vervolgens werd ik door een vreselijke oude vrouw in het zwart meegesleurd naar een armenhuis dat rechtstreeks uit een verhaal van Dickens leek te komen.'

Op zijn achtste had hij een droom waarin hij een man aan een galg op een heuvel zag hangen. 'Toen het lijk door de wind draaide, zag ik dat hij mijn gezicht had – half weggerot en aangevreten door

vogels, maar nog steeds overduidelijk van mij. En toen deed de dode zijn ogen open en keek hij me aan.'

Hij werd wakker en begon onbedaarlijk te schreeuwen. 'Urenlang durfde ik niet meer te gaan slapen, maar daarnaast durfde ik wekenlang het licht niet uit te doen. Ik zie het beeld nog net zo scherp voor me als toen.'

In 1958 verhuisde Ruth met haar zoons van Connecticut naar een oude, vervallen boerderij met een buiten-wc in West Durham, Maine, zo'n vijftig kilometer ten noorden van Scarborough. Ze trokken in bij Mama en Daddy Guy, Ruths ouders, die beiden inmiddels over de tachtig waren.

Het was een voorstel geweest van haar zussen. Het idee was dat Ruth voor haar bejaarde, kwakkelende ouders zou zorgen, die dat zelf niet goed meer konden. In ruil daarvoor kregen Ruth en haar jongens een dak boven hun hoofd en zouden de zussen alle etenswaren die ze konden missen aan Ruth geven. Ruths zus Ethelyn en haar man, Oren Flaws, woonden ook in de buurt.

Ruth accepteerde het aanbod, en het gezinnetje King nam zijn intrek in de boerderij vlak bij Runaround Pond, een plek die Steve later omschreef als 'vier gezinnen en een kerkhof'.

Toen de familie eenmaal gesetteld was, ontdekte Steve dat hij omringd werd door verwanten, hun familiegeschiedenis en alle overdreven verhalen en roddels die bij een klein plaatsje hoorden. Daar zaten ook een paar goede spookverhalen bij. Terwijl hij naar alle sterke verhalen en geruchten luisterde, drong het tot hem door dat mensen graag hun eigen waarheid verzinnen. Het was een waardevolle les voor een schrijver in de dop.

Ruth kwam uit een geslacht van methodisten, dus haar kinderen gingen braaf een paar keer in de week naar de kerk en naar Bijbelstudie in het piepkleine, tweehonderd jaar oude methodistenkerkje naast hun huis.

Er kwamen nog geen twintig gezinnen naar de kerk, dus de parochie had geen geld om een vaste predikant in dienst te nemen. De

kerk was afhankelijk van congregatieleden die om beurten diensten leidden en preken gaven, maar een paar keer per jaar, als de parochie voldoende geld in kas had, werden rondtrekkende predikanten uitgenodigd om een dienst te komen leiden.

Aan een van de wanden in het zaaltje bij de kerk hing een poster met de tekst *METHODISTEN ZEGGEN NEE, DANK U*. Op de zondagschool leerden kinderen braaf Bijbelverzen uit hun hoofd. Als ze die konden opzeggen, kregen ze als beloning kleine, onversierde kruisbeeldjes die ze naar wens konden beschilderen. Ze konden zelf kiezen of ze de bloederige doorns op de handen en voeten afbeeldden.

‘Als kind hoorde ik vaak verhalen over hel en verdoemenis,’ zei Steve. ‘Voor een deel zal ik altijd een methodistisch jongetje blijven dat te horen kreeg dat werk alleen je niet kan redden, en dat je heel lang zult branden als je in het vagevuur belandt.’ Eén verhaal over het hiernamaals ging over een duif die elke tienduizend jaar naar een berg van ijzer vloog om met zijn snavel eenmaal over het metaal te wrijven. De tijd die deze duif nodig had om die berg helemaal af te slijten, was het equivalent van de eerste seconde in de hel. ‘Als je jong bent, raak je een beetje verknipt van dat soort verhalen,’ zei hij. Hij gaf onmiddellijk toe dat de beelden uit de kerk lange tijd zijn verhalen en romans hadden beïnvloed.

Als jongen van tien of elf ging Stephen naar de Center Grammar School, een school met één klaslokaal die bij hem in de straat lag. Omdat hij in het eerste schooljaar was blijven zitten, was hij niet alleen de grootste jongen van de klas, maar ook de oudste. Ondanks zijn kinderziektes was hij op zijn twaalfde al zo’n een meter vijftachtig lang.

West Durham was zo klein dat er geen bibliotheek was, maar eens per week stuurde de staat een grote, groene bibliobus naar het plaatsje. Voor Steve was het een enorme vooruitgang na de bibliotheek in Stratford, Connecticut, waar hij alleen boeken van de kinderafdeling had mogen lenen, meestal boeken over Nancy Drew of de Hardy Boys. Abonnees van de bibliobus mochten wekelijks drie

boeken lenen, en kinderen mochten ook boeken van de volwassenenafdeling meenemen. Toen Steve de boeken op de volwassenenafdeling bestudeerde, ontdekte hij een aantal boeken over politieonderzoek, geschreven door Ed McBain. In het eerste boek dat hij meenam, stuitte hij na een paar bladzijden op een ondervraging. Een vrouw in een onderjurk werd in de deuropening van haar achterbuurtflatje ondervraagd door de politie. De agenten wendden hun blik af en zeiden dat ze zich moest aankleden, maar de vrouw duwde haar boezem naar voren en zei: 'Nou, van dit uitzicht krijg je niks, hoor!'

'Op dat moment ging er een wereld voor me open,' zei Steve. 'Ik dacht: dat is écht, zoiets zou werkelijk kunnen gebeuren, en daarna had ik geen behoefte meer aan de Hardy Boys en andere kinderachtige verhalen.'

Na McBain ging hij verder met Edgar Allan Poe en John D. MacDonald. Hij las alle horror-, misdaad- en speculatieve-fictieklassiekers die er beschikbaar waren. Binnen de kortste keren stond hij vooraan in de rij als de bibliobus weer langskwam.

Net als in Connecticut bracht Steve vele zaterdagmiddagen door in de bioscoop, en een van de filmzalen waar hij regelmatig kwam, was het Ritz Theater in Lewiston. Omdat hij zo lang was, probeerde de kaartjesverkoper hem het volwassenentarief te laten betalen. Daarom maakte Steve er een gewoonte van om zijn geboortebewijs in zijn zak te stoppen, waarmee hij kon aantonen hoe oud hij was.

Na verloop van tijd trok Steve zich steeds verder terug in zijn boeken en zijn films. Ook al woonden zijn moeder, zijn broer en hij nu bij elkaar en was er weinig kans dat het gezin weer moest worden opgesplitst, het leven thuis was zwaarder dan in Connecticut, vooral voor Ruth.

Bijna tien jaar lang hadden de Kings heel weinig geld gehad. Ze hadden het gered met pingelen en met giften van hun familieleden: een tasje boodschappen hier, wat afdankertjes daar. In de zomer viel de put van de boerderij altijd droog, en dan moesten ze

water halen in Ethelyns huis, bijna een kilometer verderop. In huis hadden ze geen bad of douche, dus in de winter gingen de jongens bij hun tante in bad, om vervolgens nog dampend van de warmte door de sneeuw naar huis te lopen.

Later zei Steve dat het wel leek of ze deelpachters waren, en dat zijn moeder vele uren moest werken voor heel weinig geld. 'Het waren heel ongelukkige jaren voor mijn moeder,' zei hij. 'Ze had geen eigen inkomen en moest dag en nacht klaarstaan. Mijn oma was zwaar dement en incontinent.' Ruth gebruikte een oude wasmachine met een mangel om de was te doen, en als ze in de winter de luiers aan de lijn moest hangen, begonnen haar handen te bloeden omdat de combinatie van soda en koud water haar huid uitdroogde. Ze kon nog steeds niet autorijden en was dus altijd afhankelijk van anderen.

Steves jonge jaren werden ook gekarakteriseerd door een bepaalde vertrouwdheid met de dood die de meeste Amerikanen nu niet meer kennen. Hij kreeg er vooral mee te maken toen ze eenmaal naar Durham waren verhuisd. In de jaren vijftig en zestig baarden de plattelandsbewoners in Maine hun doden nog thuis op in plaats van in een plaatselijke rouwkamer. De meesten hadden niet eens genoeg geld voor een begrafenisondernemer. Steve had al een aantal dode mensen gezien, vooral oudere familieleden die bij vriendjes thuis waren opgebaard. Hij had ook nog iemand gezien die in een vijver in Durham was verdronken.

In de winter van 1957-1958 stonden de Amerikaanse media bol van de zaak-Starkweather. Samen met zijn veertienjarige vriendinnetje, Caril Fugate, vermoordde de negentienjarige Charles Starkweather maar liefst elf mensen, onder wie Fugates moeder, stiefvader en zus. Hij werd gearresteerd, veroordeeld en in 1959 geëxecuteerd. Caril Fugate kreeg levenslang en kwam in 1976 vervroegd vrij.

De jonge Steve vond de seriemoordenaar tegelijkertijd fascinerend en weerzinwekkend en hield een plakboek over hem bij. Urenlang staarde hij naar de foto's van de veroordeelde moorde-

naar, en dan vroeg hij zich af waardoor de jongeman was ontspoord. Zoals gewoonlijk vond Ruth dit niet zo'n geschikte bezigheid voor haar elfjarige zoon.

'Wat ben jij toch een vreemd kind,' zei ze toen ze zijn plakboek vond. Steve legde echter uit dat hij Starkweather bestudeerde uit zelfbehoud. Als hij op straat iemand met zulke ziellose ogen tegenkwam, zou hij weten dat hij een moordenaar tegenover zich had en uit diens buurt blijven. Ondanks zijn jeugdige leeftijd beseftte hij echter ook dat er iets anders meespeelde.

'We worden allemaal gefascineerd door de dood van andere mensen. Al verandert de maatschappij, die fascinatie zit verankerd in onze psyche en komt voort uit een heel normale menselijke behoefte om te zeggen: ik ben er nog,' zei hij. 'In mijn ogen was Charles Starkweather een volkomen lege huls. Ik bestudeerde het menselijke equivalent van een zwart gat, dat was wat ik zo boeiend aan hem vond. Ik wilde niet zijn zoals hij, maar ik wilde hem herkennen als ik hem tegenkwam en dan met een boog om hem heen lopen. Tot op zekere hoogte zag je het in zijn ogen. Er ontbrak daar iets. Maar ik begreep ook dat het in mij en in een heleboel andere mensen huisde.'

En er zat nog iets achter zijn fascinatie voor Starkweather. 'Een stemmetje in mijn hoofd waarschuwde dat ik mijn hele leven over dit soort mensen zou schrijven, en dat dit het startpunt was. Klaar... af!'

Op het eerste gezicht leek Steves jeugd veel op die van andere jongens in de jaren vijftig: hij bracht veel tijd door met vrienden, sleutelde aan auto's en luisterde naar rock-'n-roll. Zijn eerste plaat was er een van achtenzeventig toeren, Elvis Presley met 'Hound Dog' op de A-kant en 'Don't Be Cruel' op de B-kant. Hij draaide de plaat helemaal grijs. 'Het voelde alsof je iets heel groots en machtigs had gevonden. Het leek wel een drug,' zei hij. 'Het maakte je groter dan je was. Stoer, ook als je dat in werkelijkheid niet was.'

Maar toen hij eenmaal begon te puberen, was hij toch wel een

beetje excentriek. Hij ging bijvoorbeeld wel eens op pantoffels naar een vriend, waarschijnlijk omdat hij zo verstrooid was dat hij vergat zijn schoenen aan te trekken.

Hij voelde zich vaak een buitenbeentje, maar had al vroeg geleerd daar niet over te beginnen. 'Dat hield ik voor mezelf,' zei hij. 'Ik wilde niet dat iemand zich daarmee bemoeide. Ik dacht dat ze ermee aan de haal zouden gaan als ze wisten hoe ik over bepaalde dingen dacht. Het was niet helemaal hetzelfde als schaamte, het was meer zo dat ik dingen privé wilde houden en zelf wilde leren begrijpen.'

Hij ondervond dat schrijven de enige manier was om dat te doen.

In 1959 kreeg David een oude stencilmachine in handen, en de jongens besloten een plaatselijke krant te gaan maken. Ze schreven *Dave's Rag* zelf vol en verkochten het krantje voor een stuiver aan hun buurtgenoten in West Durham. Dave schreef nieuwsartikelen over mensen uit de buurt, en Steve schreef korte verhalen en recensies van zijn favoriete televisieprogramma's en films. Het krantje werd goed ontvangen en de meeste burens kochten wel een paar nummers, maar na een paar maanden was voor Dave de lol eraf.

Dat vond Steve niet erg, want dat betekende dat hij meer tijd kreeg om te lezen en zijn eigen verhalen te schrijven. In West Durham ontstond een gewoonte die hij nooit meer kwijtraakte: hij maakte 's middags lange wandelingen en las onderweg een boek. Ruth en Dave waren net zo gek op lezen als hij – het kwam regelmatig voor dat ze tijdens het avondeten alle drie een eigen boek naast hun bord hadden –, maar Steve verslond meer boeken dan zijn broer en zijn moeder bij elkaar. Hij ging er helemaal in op, maar hij lette ook op de manier waarop de verhalen werden verteld, hoe de spanning was opgebouwd en of hij met de personages ging meeleven. Bij elk boek leerde hij iets, en hij kon er niet genoeg van krijgen.

Hij besteedde net zoveel tijd aan schrijven. Als hij niet op school

zat of zijn moeder moest helpen, was hij aan het schrijven of aan het lezen.

Toen Ruth voor vijfendertig dollar een gigantische tweedehands Underwood-typemachine voor hem kocht, wist hij dat hij kon beginnen als schrijver. Hij stuurde zijn verhalen naar de spannende pulpblaadjes die hij zelf jarenlang had gelezen. Hij schreef na school en in het weekend, en tijdens de zomervakanties kwam hij zelden van zijn zolderkamer af. 's Zomers zat ik in mijn onderbroek puffend van de hitte te tikken,' zei hij. Hij typte zoveel dat de letter M afbrak en hij de ontbrekende letters met de hand op elke bladzijde van zijn manuscript moest invullen.

Hoe meer hij schreef, hoe beter hij zich voelde. Hij had een uitlaatklep gevonden voor de fantasieën en de gedachten die zijn familie en omgeving niet begrepen. Zijn verhalen waren bloederig, gewelddadig en wreed, net als de boeken die hij graag las, maar het was beter om erover te schrijven en alles te uiten dan de gedachten op te kroppen.

'Als kind zag en voelde Stephen King veel te veel voor een jongen van zijn leeftijd,' zei George Beahm, die een paar boeken over King en diens werk heeft geschreven. 'Kinderen zijn doorgaans gevoelig; ze hebben geen manier om de dingen die ze meemaken te ordenen, te filteren of kritisch te bekijken. Ik denk dat de beelden in zijn werk zo krachtig naar buiten komen omdat hij als kind geen manier had om alles te filteren. Alles kwam gewoon binnen en raakte hem diep.'

Zijn jeugd vriend Chris Chesley denkt dat Steves zelfbeeld als buitenbeentje net zoveel invloed heeft gehad op zijn werk als de films die hij zag, de boeken die hij las en de moordneigingen die hij vaak voelde. 'Zijn moeder werkte en zijn oudere broer was op pad met zijn vrienden, dus Steve was vaak alleen,' zei Chesley. 'In dat opzicht was hij heel anders dan wij, zijn vrienden, want hij was geïsoleerder dan wij.'

Ook al had Steve nog maar een paar verhalen naar pulptijdschriften gestuurd, op zijn veertiende was hij er al van overtuigd dat hij

talent had en in de toekomst succes zou krijgen. Chesley zat vaak met zijn vriend in Steves slaapkamer te lezen, te schrijven en te roken. Ze namen om beurten plaats achter de typemachine: als de een las, mocht de ander een paar bladzijden tikken. Chesley herinnerde zich dat Steve op een dag stopte met tikken en met een bungelende sigaret tussen zijn lippen naar hem keek.

‘Weet je wat ik ga doen zodra ik succes krijg, Chris? Dan koop ik een heel grote Cadillac!’ Hij lachte en tikte verder, ook al was het de beurt van Chris.

In Durham ontmoette Steve een familielid dat hem evenzeer boeide als oma Spansky, maar het verschil was dat oma Spansky hem aan een heks deed denken en dat oom Clayton geweldig kon vertellen. ‘Een paar van de beste verhalen die ik in die tijd te horen kreeg, kwamen uit de mond van oom Clayton, een geweldige oude man met dik, wit haar die de wereld altijd met de verwonderde blik van een kind bleef bekijken,’ zei hij. ‘Oom Clayt schoof zijn jachtpet naar achteren, rolde met één hand vol levertrekken een Bugler-sigaret, haalde een Diamond-lucifer langs de zijkant van zijn laars om de sigaret aan te steken en begon met zijn lijkige Oostkustaccent prachtige verhalen te vertellen, niet alleen over spoken, maar ook over plaatselijke legenden en schandalen, familiebeslommeringen, de heldendaden van Paul Bunyan, je kon het zo gek niet bedenken. Ik hing aan zijn lippen en waande me in een andere wereld.’

Oom Clayton was geen bloedverwant, maar een vriend van de familie, en hij had nog een paar talenten die Steve fascinerend vond. De oude man was wichelroedeloper en kon bijennesten lokaliseren door vliegroutes van bijen te volgen.

Steve had de verhalen van deze eclectische, excentrieke familieleden al ergens opgeslagen in de wetenschap dat hij ze misschien nog eens kon gebruiken.

Het schrijven hielp Steve niet alleen om een instabiele, arme jeugd te overleven, maar ook om erachter te komen wie hij was en wilde zijn. Tegen de tijd dat hij veertien was, had hij al een paar

belangrijke ontdekkingen gedaan: zijn schrijfwerk was goed genoeg om hem geld op te leveren en het stelde hem in staat de lichamelijke en emotionele problemen in zijn leven te vergeten. Oké, hij werd alleen nog maar betaald door zijn moeder, maar het was een begin. Het verband tussen schrijven en in je levensonderhoud kunnen voorzien was gelegd. En als hij zag hoeveel mensen er naar de bioscoop kwamen en hoe populair enge boeken waren, kon hij niet anders dan concluderen dat andere mensen griezelen net zo leuk vonden als hij.

Het platteland van Maine zat vol verhalen, en de dood was overal. Daar werd de mal voor Stephen Kings leven en creatieve talenten gevormd.